

Ama bu hiç adil değil...

Arabanın arka koltuğunda yolculuğun sonu yaklaşırken kesinlikle aklımdan geçen tek şey buydu. Ben bunu hak etmemiştim.

Sadece iki zayıfım var diye bütün bir yaz tatilini dedemlerin yanında geçirme cezası büyük bir haksızlıktı bence. Babam aklımı başıma toplamam için iyi bir fırsat olacağını düşünerek beni böyle cezalandırmıştı. Neymiş efendim, sorumluluklarımın bilincinde değilmişim, her zaman kolay olanı seçiyor, hiç zora gelemiyormuşum, sorunlarla yüzleşmek yerine kaçmayı, mızırdanmayı tercih ediyormuşum falan.

Neden büyükler benim sadece 11 yaşında bir kız çocuğu olduğumu unutuyor. Evet bazen ben artık yetişkin bir kızım diye diretiyor olabilirim ama bu benim en doğal hakkım. Bu yıl yazlığa, oradan amcamın yanına, canım sıkıldıkça Ecem ile yüzme havuzuna gidecektik. Hatta Merve ile çekeceğimiz videoları youtube'ye koyacak, milyonlarca takipçiyi kendimize hayran bırakacaktık. Ahh baba ah. Bu benim en güzel yaz tatilim olacaktı. Oysa şimdi başıma gelene bak. Kablolulu tv'nin ne olduğundan haberi bile olmayan dedem ve babaannemin yanında sıkıntıdan patlayacağım tastamam üç ay. Umarım dedem wi-fi şifresini unutacak kadar bunamamıştır. Tanrım! Umarım dedemin evinde hala bir internet bağlantısı vardır. Yoksa şehirde kızların sınıfın oğlanları hakkında yaptığı dedikodulardan habersiz kalmayı kaldıramam.

Kendimi koltuğun içine iyice gömerek "Babaaa" diye inledim. Sesime hasta, yorgun ve acıklı bir ton verdim. "Önümüzdeki sene çok çalışacağıma ve her dediğini harfiyen yerine getireceğime söz versem."

Babam gözünü yoldan ayırmadı bile. Sadece bir saniyeliğine sol dikiz aynasından arkasından gelen olup olmadığını kontrol etti ve buz gibi bir sesle;

"Tıpkı bir önceki yıl söz verdiğin gibi mi?" diye karşılık verdi. Sanırım bu acındırma kozunu o kadar fazla kullanmışım ki artık kimse inanmıyordu. Başka bir yol denemeye karar verdim.

"Ama bu sefer başka, artık büyüdüm." Cümlemin sonuna küçük bir hıçkırık ekledim. Babamın buna dayanması imkânsızdı.

"Her sene büyüyorsun kızım. Ama sen büyüdükçe değişen tek şey, pastanın üzerine eklediğimiz mumların sayısı. Bunun dışında bir farklılık görmüyorum. Ha bir de pastanın üzerindeki resimler değişiyor. Eskiden çizgi film figürleri isterken artık kendi resmini istiyorsun. Büyüdüğünü ifade etmenin başka bir yolu olmalı. Senin karşına geçip saatlerce akıl vermekten, hiçbir zaman tutmayacağın sözlerine inanıyor görünmekten

gerçekten yoruldum. Artık sözlere değil eylemlere ihtiyacımız var. Hem de gerçekten işe yarayacak eylemlere.”

“Tatil bittiğinde eskisinden daha beter biri olursam? Mesela orada kötü insanlarla tanışıp da kötü alışkanlıklar edinirsem” Son heceyi ağzımdan uzatarak ve ağlamaya hazır olduğumu belirterek çıkardım. İşte bu sefer işi bitti. Kesinlikle ilk sapaktan geri dönüyoruz.

“Bir şey olmaz. Bilmiyorum farkında mısın ama ben de orada büyüdüm. Gördüğün gibi çok da kötü alışkanlıklarım yok. En kötü bana benzersin işte. Ve bu benim için kötü bir şey sayılmaz.”

Koltukların kenarlarına yumruklarımın vurup ofladım. Gözlerim dolmuştu ve ağlamak üzereydim. Şansımı sonuna kadar denemeye kararlıyım.

“İlgın” dedi babam usulca. “Yaz tatilini dedenlerin yanında geçireceğini söylediğinde, ağlaman ne kadar sürmüştü?”

Biraz düşündüm. “Sanırım üç gün”

“Yemek yerken ve uyurken hariç üç gün?” diye ekledi babam. “Evet, bir de duştayken o zaman da ağlamayı denedim ama ağzıma su kaçınca neredeyse boğuluyordum.”

“Peki, bana söyler misin?” diye devam etti babam. Tibet’deki bir manastırda mahsur kalmış bir keşişin sakinliği ile.” “Üç gün boyunca ağlayıp zırlaman işe yaramamışken, sadece 15 dakika kalmış bir yolculukta beni ikna edebileceğini sana düşündüren ne?”

“Aslında önceki başarılı girişimlerim” demek isterdim ama bunu yaparsam işim tamamen biterdi. Biri babama ilaç mı içirmişti? Hayatım boyunca onu hiç bu kadar sakin ve inatçı görmemiştim. Sanki şoför koltuğunda babam yerine bir başkası oturuyordu. Bundan emin olmak için iki koltuk arasından uzanıp yüzüne bakmaya çalıştım. Eğer yerine bir uzaylı geçmişse göz kapaklarının üzerinde iki küçük nokta olmalıydı.

Ama ben o kadar dikkati bakmaya vakit bulamadan iki kelimelik, kısa sert, uymazsam başıma işler açabileceğini bildiğim komutlardan biri geldi. “Yerine otur” Evet, bu kesinlikle babamdı. Bu sayede okullar açıldığında kızlara anlatabilme ihtimalim olan tek hikaye “babamı uzaylılar kaçırdı” macerası da başlamadan bitti. Herkes birbirine yaz boyunca yaptığı o heyecanlı şeyleri anlatırken ben bir kenarda susup duracağım. Eğer bir define bulmazsam. Ama bende bu şans varken, define aramak hiç iyi bir fikir değil. Kim bilir kazdığım çukurdan altın yerine ne çıkar.

Araba hızla tarlaların arasından geçip gidiyordu. İrili ufaklı bir sürü başka arabanın yanından geçip yolumuza devam ediyorduk. Eğer babamı gerçekten iyi tanımasam, beni bir an evvel bırakmak için süratli gittiğini düşünebilirdim ama geçen yıl yediği radar cezasından beri babam asla hız sınırlarını aşmaz.

Kasabanın adının yazdığı o kocaman, mavi, köprüye benzer tabelanın altından geçerken kalbimin sıkıştığını hissettim. Darağacına giden bir idam mahkûmuydum adeta. Tüm savunmalarım, yakarışlarım, gaddar bir hâkim olan babam tarafından reddedilmiş, celladım olacak dedem ve babaannemin ellerine teslim edilmişim. Tanrı bilir belki de beni sadece kuru ekmek ve su ile beslemelerini de söylemişti. Babam aslında iyi biridir ama eğer onu gerçekten kızdırırsanız, yapabileceklerinin sınırı yoktur. Sanırım bu kez çizgiyi gerçekten aşmış ve onu çıldırtmayı başarmıştım.

Kasabanın ana caddesinde gördüklerime daha doğrusu görmediklerime inanamadım. Evlerin önünde, kahvelerde, kaldırımlarda, dükkânlarda tek bir insan bile yoktu. Var olan birkaç tanesi ise o kadar yaşlıydı ki bir an için açık hava huzurevinde olduğumu sandım. Sanırım bu yerde 11 yaşında olan tek çocuk bendim. Altındaki dere yıllar önce kurumuş bir köprüünün üzerinden geçerken, yaz sıcaklarında beni serinletebilecek tek şeyin dedemin bahçe hortumu olduğunu belli olmuştu. Ana caddeden ayrılıp da dedemlere giden yola saptığımızda karşıma devasa yükseklikte bir spor salonu çıktı. Birden beynimde bir ışık yandı.

“Peki, burada maç olursa dedemle seyretmeye gelebilir miyim?”

“Eğer olursa elbette gelebilirsin ama pek umutlanma. Orada en son maç yapıldığında ben lise son sınıftaydım”

Lanet olsun. Bir anlatacak hikâye yakalama umudum daha suya düştü. Sanırım bundan sonra okul koridorlarında yıllarca “yaz tatilinde dedesinin yanında sıkıntıdan patlayarak havaya uçan kız” olarak benim hikâyemi anlatacaklar.

Kırık bahçe kapısının önünde durduğumuzda babam önce bizim kapının (eh, bütün bir yazı burada geçireceğime göre artık bizim kapı sayılır) önünde park eden komşuya, ardından da hâlâ adam kılık bir kapı yaptırmadığı için dedeme söylendi. Kapıdan geçip yolu kapattığı için eğilmek zorunda kaldığı kayısı dallarına küfrederek yoluna devam etti. Bu esnada babaannem çoktan evin merdivenlerine çıkmış, ağzında onlarca eksik dişi ile korkunç bir mağara kapısını andıran ağzını sonuna kadar açarak bana gülümseye başlamıştı bile.

“Kızım, canım, bir tanem, hoş geldin bakalım.”

İki kolumu yanlarıma sarkıtıp, yumruk yaptığım ellerim ile ona hiç cevap vermeden yanından ofuldayarak geçtim. Şirin torun pozları takınmaya hiç niyetim yoktu. Ağlayıp sızlayarak babamı ikna edememiştim belki ama huysuz torun olarak dedem ve babaannemi kendimden bıktıracağıma emindim. Bir haftaya kalmaz babamı arayıp “gel al bunu buradan” diyeceklerine kendi kendime iddiaya girdim.

Ben, bana ayrılan odaya girip yatağa atlayarak, takılı kalmış bir otobüs kornası gibi ağlarken, babamın talimatlar yağdırmaya başladığını duydum.

“Buna kesinlikle torpil yok. Yaptığın yemeği beğenmezse aç yatsın. Geceleri en geç saat 23.00 de yatakta olacak. Her gün kitap okuyacak, yanında getirdiği testleri çözecek. Unutmadan, abur cubur da yok”

Genelde bu evde babamın talimatları, sadece o buradayken geçerli olurdu. Babaannemle birlikte camdan o arabasına binip gidene kadar sabreder, sonra da yaramaz çocuklar gibi mutfağın yolunu tutardık. O kendine acı bir kahve yaparken, bana sıcak çikolata hazırlardı. İçeceklerimizi alıp karşı karşıya oturmamız, Bana büyükmüşüm gibi davranması, sanki anlıyormuş ya da umurundaymış gibi komşularıyla arasında geçenleri anlatması, hele kahvemini yanına iki küçük kuş lokumu koymasına hoşuma giderdi. Aslında babamda bunun farkındaydı. Kurallara uymamız değil, uyuyormuş gibi yapmamız bile ona yeterliydi ama bu kez çizgiyi aşmıştım bir kere. Ve talimat verirken bile sesinin titremesinden bu kez kimsenin kurallara uyuyormuş gibi yapmasına izin vermeyeceği de belliydi. Gerçekten hapyı yutmuştum.

Babam emirleri yağdırmaya devam ederken, adet yerini bulsun diye isyan bayrağını salladım, sallamaz olaydım.

“İyi be, bir de telefonuma el koy bari. Zaten bu evde doğru dürüst internet bile çekmiyor.”

Ah benim düşük çenem. “Ah! İyi hatırlattın.” diye ekleyiverdi babam. “Buna youtube’de video seyretmek de yok.”

Babam bahçede ayaküstü bir kahve içtikten sonra eve dönmek üzere yola çıktı. Bense içerisi sıcak olmasın diye perdeleri çekili o karanlık odada bir başıma kalmıştım. Planlarımın hiçbirisi işe yaramamıştı. Çok geçmeden babaannem kapı aralığından göründü. “Karnın aç mı kızım?”

“Hayır” diye surat astım. Aslında deli gibi acıkmıştım ve babaannem ben geleceğim diye kim bilir neler hazırlamıştı. “Burada durup açlıktan ölene kadar hiçbir şey yemeyeceğim.”

“Deme öyle kızım” diye sitem etti babaannem. “Sana bir şey olursa babana ne deriz?”

“Uyumak istiyorum ben” diyerek kendimi tekrar yatağa attım ve olanca sığağa aldırmadan battaniyeyi kafama kadar çektim. Babaannem derin bir iç çekerek kapıyı kapattı. Çıkarken “Ne vardı kızım derslerine biraz daha çalışsaydın?” dediğini işittim.